

Inhoud

Een redder op vier hoeven.	7
Pony's op bezoek	147
Twee pony's op dievenjacht!	289

Een heerlijk vooruitzicht

‘Voilà, en nu is het vakantie, dus maak maar dat jullie wegkomen!’ lacht mevrouw Raapjes.

Anouk en Jella stralen. Eindelijk is het zover: de zomervakantie!

Voorzichtig steekt Anouk haar rapport in de schooltas, die vandaag uitzonderlijk licht is. Superlicht, merkt Anouk wanneer ze samen met Jella de trappen van de school afhuppelt.

‘Een hele zomer vakantie... En over twee dagen zijn we op de Duitse Waddeneilanden!’ Anouk kan het nog niet helemaal geloven.

‘Ja, dat wordt super!’ roept Jella. ‘Wij en Hanna en de pony’s!’

‘De hele dag rijden en zwemmen, en ’s avonds maken we een kampvuur’, vertelt Anouk enthousiast. ‘Het leven kan toch echt mooi zijn!’

‘Had ik het niet gedacht.’ Opa knikt tevreden als hij wat later Anouks rapport bekijkt. ‘Prima ge-

daan, Anouk! En daarom heb ik wat voor je.'

Anouk zet grote ogen op, wanneer opa uit een lade een verrekijker tovert.

'Hij is al een beetje oud, maar werkt nog perfect. Ik heb hier vroeger veel mee naar vogels en andere dieren gekeken. En ik dacht – misschien wil jij dat ook wel als je op de Noordzee vaart!'

'Dankjewel, opa!' Anouk valt hem om de hals. 'Ik heb altijd al een verrekijker willen hebben!'

'Hé, hé, pas op dat je je oude opa niet platknijpt!' lacht hij.

Anouk geeft hem nog een knallende zoen op het hoofd, precies daar waar hij geen haar meer heeft. Dat gaat alleen omdat opa alweer op de bank zit.

'Dit is gewoon super!' Anouk kijkt door de lens en ziet opeens alleen nog een grote neus.

'Ik weet waar ik de verrekijker ga uitproberen', roept ze en trekt opa van de bank. 'Kom op!'

Anouk stormt de trap op. Vanuit haar kamer heeft ze een prima uitzicht op de ruitclub en de paarden in de wei.

Ze hoeft niet lang te zoeken of daar heeft ze een bruine pony in het vizier. Zijn pikzwarte

manen zien er ook door de verrekijker uit als een dikke sliert zwarte drop. Dat vindt Anouk tenminste. Misschien omdat Anouk buitengewoon gek is op drop. Daarom heeft ze haar pony Drop genoemd, ook al heet hij eigenlijk Lucky.

‘Kijk eens, wat ik van hieruit allemaal kan zien!’

Anouk geeft de verrekijker aan opa door, die nu pas de kamer binnenkomt. Hij kan immers niet zo snel de trap op. En zeker niet zo snel als Anouk, die drie treden tegelijk neemt.

Opa kijkt door de verrekijker en lacht: 'Alsof je nog niet de hele dag bij Drop bent!'

Anouk neemt de verrekijker weer van opa aan en kijkt naar haar pony, daar beneden. 'Dat geeft toch niet!'

Drop werpt alsof hij haar begroet trots het hoofd in de nek en zwiept zijn staart heftig heen en weer. Opeens maakt hij een klein vreugdesprongetje.

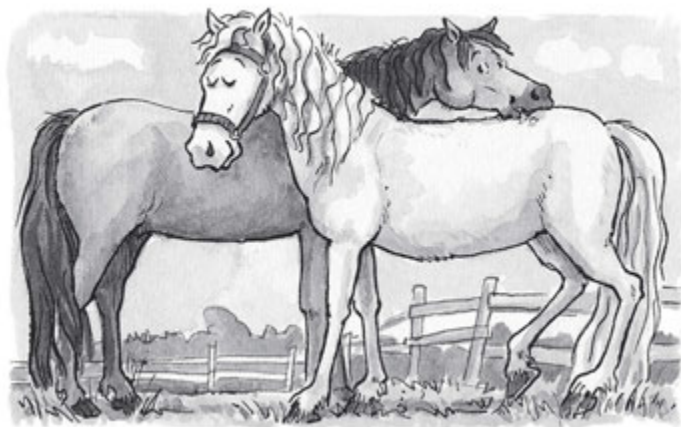
'Alsof hij me ook kan zien', mompelt Anouk verrukt. Maar als ze de verrekijker even over de hele wei laat dwalen, ziet ze dat Drops uitgelaten begroeting niet voor haar was bestemd, maar voor Stella, een sneeuwwitte merrie die net in de wei wordt gelaten.

Anouk kijkt hoe Drop rond Stella cirkelt en ten slotte vlak voor haar neus blijft staan. Hij strekt zijn hals en stoot haar voorzichtig aan met zijn neus. Niet lang daarna knabbelen de twee pony's op elkaars vel.

Zonder woorden geeft Anouk de verrekijker nog een keer aan opa.

'Nou, als dat geen liefde is', mompelt ze.

Anouk zucht. Als ze een pony was, zou ze nu

vast heel jaloers worden. Maar nu is ze het maar een heel klein beetje...

‘Kijk eens wat ik van opa heb gekregen!’ Tijl stormt Anouks kamer binnen.

‘Een kompas!’ roept Anouk.

‘En wat voor eentje!’ Tijl straalt. ‘Perfect geschikt voor mijn zeiltocht!’

Immers, wanneer Anouk op ponykamp gaat, maakt Tijl een zeiltocht met vrienden.

Anouk kijkt haar broer uitdagend aan: ‘Dan heb je je oude kompas niet meer nodig, of wel?’

Tijl heeft het meteen begrepen.

Nadenkend draait hij zijn nieuwe kompas in

zijn hand om en om. ‘Eigenlijk heb ik dat oude kompas niet meer nodig’, zegt hij. ‘Oké, je mag het hebben.’

‘Joepie!’ roept Anouk. ‘Dankjewel, Tijn!’

Tijn weert enkele kussen van Anouk op zijn wang af.

‘Dat is mijn vervroegd kerstcadeau aan jou’, stelt hij duidelijk. ‘Zodat je niet verbaasd bent als je in december niks meer van me krijgt!’

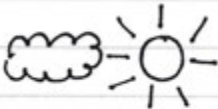
‘Ay, ay, kapitein!’ Anouk moet grinniken: tegen Kerstmis is Tijn dat kompas allang vergeten en geeft hij toch nog een cadeautje!

’s Avonds zit Anouk op haar bed, met Tijns oude kompas in haar handen. ‘De deur ligt in het noordoosten, het raam ongeveer in het zuidwesten’, mompelt ze. ‘En de kast in het noordwesten.’

Met de verrekijker gaat ze heen en weer en bekijkt de titels op de rug van haar boeken. Zelfs de klein gedrukte letters kan ze lezen, vanaf haar bed. Maar één boek is zelfs met de verrekijker niet te zien. Want dat zit achter een kast verstopt. Anouk staat op en trekt aan een touwtje

een schoolschrift te voorschijn. Wie zou vermoeden dat dit onooglijke schrift Anouks geheimen bevatte?

Het oude schoolschrift is namelijk niks anders dan het geheime dagboek van Anouk. Daar schrijft ze het allerbelangrijkste in. Elke dag slechts één zin. Vaak is het moeilijk om te beslissen wat het belangrijkste is. Maar vandaag is het simpel. En daarom schrijft Anouk, zonder nadenken:

25 juni
Eindelijk vakantie!!